

mgr Agnieszka Luba

Biografie nauczycieli, którzy odeszli na emeryturę ze Szkoły Podstawowej w Wielgolesie w latach 1980 – 2000.

Mieczysław Boruciński

syn Daniela, urodzony 3 stycznia 1939 roku powiat Mińsk Mazowiecki.

Wykształcenie: ukończył Technikum Hodowli Roślin i Nasiennictwa w Sobieszynie pow. Ryki, tytuł inżyniera zdobył na SGGW w Warszawie. Na tejże uczelni w roku 1972 uzyskał tytuł magistra pedagogiki rolnej.

Pracował w różnych zawodach i w różnych miejscowościach. Był agronomek, zootechnikiem i kierownikiem administracyjno – gospodarczym w Technikum Rolniczym w Gołdkowie (pow. Pułtusk). Szereg lat pracował, jako nauczyciel w Zasadniczych Szkołach Rolniczych: Strzegocin (pow. Pułtusk), Kiczki, Laliny i Latowicz (pow. Mińsk Maz.). W latach 1975 – 1990 (do przejścia na emeryturę) uczył biologii i wychowania fizycznego w Szkole Podstawowej w Wielgolesie. Pracował metodą problemowo – czynnościową. Posiadał bogaty warsztat pracy (dobrze wyposażoną pracownię biologiczną, a w niej wiele pomocy przygotowanych we własnym zakresie – albumy roślin i owadów). W trakcie lekcji wykorzystywał literaturę przedmiotową. Z wielkim zaangażowaniem prowadził lekcje wychowania fizycznego. W zakresie tych zajęć osiągał bardzo dobre wyniki. Chętnie uczestniczył w pracach społecznie – użytecznych. Wzorowo pracował, jako opiekun szkolnej organizacji SKO.

Za swoją pracę otrzymał trzykrotnie Nagrodę Dyrektora, dwukrotnie Nagrodę Kuratora, został także uhonorowany Złotym Krzyżem Zasługi.

Halina Biaduń

córka Stanisława, z domu Kosobudzka, urodzona 10 lipca 1945 roku w Latowiczu powiat Mińsk Mazowiecki.

Wykształcenie: szkołę podstawową ukończyła w Latowiczu, świadectwo dojrzałości otrzymała w Liceum Ogólnokształcącym w Mrozach w roku 1963, SN o kierunku biologia z chemią ukończyła w Siedlcach (1965). Ukończyła także kurs nauczania początkowego. W roku 1993 otrzymała I stopień specjalizacji zawodowej z nauczania biologii.

Pracę w zawodzie nauczycielskim podjęła w 1965r w Iwowie pow. Mińsk Maz., a następnie przeniosła się do Szkoły Podstawowej w Leszkowicach pow. Lubartów. Tu pracowała do 1974 roku. W latach 1974 – 1977 uczyła w trzyklasowej Szkole Podstawowej w Redzyńskim pow. Mińsk Maz. w 1977 roku przeniosła się do Szkoły Podstawowej w Wielgolesie i pracowała tu do przejścia na emeryturę do roku 1997.

W Wielgolesie przez sześć lat pełniła obowiązki kierownika świetlicy. Następnie uczyła w klasach młodszych oraz wychowania muzycznego w klasach starszych. Od 1990 roku uczyła biologii. Taktowny i serdeczny stosunek do dzieci powodował, że uczniowie chętnie przychodzili na zajęcia świetlicowe (pochwały, zachęty dawały rezultaty). W pracy dydaktycznej stosowała polimetodyczność. Przeważała metoda problemowo – czynnościowa. Uczestniczyła w zespołach samokształceniowych.

Była opiekunem drużyny harcerskiej. Na tym odcinku wykazała wiele inicjatywy. Przygotowywała atrakcyjne imprezy artystyczne i wychodziła z nimi do różnych środowisk. Prowadziła ciekawe zbiórki harcerskie. Brała udział w przeglądzie małych form artystycznych (ZHP). Uczestniczyła w rajdach, konkursach, obozach harcerskich. Przez dziesięć lat prowadziła chór szkolny. Występy, prowadzonego przez koleżankę chóru, były zwykle podziwiane i nagradzane brawami.

Dużo czasu poświęcała pracy w ZNP. Była przez dwie kadencje przewodniczącą Ogniska ZNP w gminie Latowicz. Była też członkiem Zarządu Powiatowego ZNP w Mińsku Mazowieckim.

W trakcie pracy zawodowej otrzymała: Złotą Odznakę ZNP, stopień Harcmistrza, Nagrodę Inspektora w Lubartowie, Nagrodę Dyrektora Szkoły w Wielgolesie, Nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania w Siedlcach.

Jadwiga Sabak

córka Stanisława, z domu Szczęsna urodzona 20 grudnia 1940 roku w Bożej Woli, powiat Mińsk Mazowiecki.

Szkołę Podstawową ukończyła w Łękawicy. W roku 1960 otrzymała świadectwo dojrzałości Liceum Pedagogicznego w Siennicy. W 1966 roku ukończyła zaocznie SN dla pracujących o kierunku fizyka z zajęciami technicznymi. W 1974 roku ukończyła kurs przygotowujący do zajęć z fizyki, organizowany przez IKN w Rembertowie. Już po ukończeniu liceum podjęła pracę pedagogiczną. W 1961 roku była wychowawczynią w Państwowym Prewentorium w Mieni. W latach 1962 – 1991 pracowała w szkołach podstawowych, kolejno: w Poświętnem, następnie w Iwowie, a ostatecznie w Wielgolesie. W 1991 roku odeszła na emeryturę.

Koleżanka uczyła fizyki, chemii i zajęć praktycznych. Racjonalnie gospodarowała czasem na lekcjach. Właściwie dobierała metody pracy. Stosowane metody mobilizowały uczniów do aktywnego uczestniczenia w zajęciach lekcyjnych. Właściwie dobierała i wykorzystywała pomoce dydaktyczne. Dbała o wyposażenie pracowni tak z fizyki, jak i z chemii. W miarę możliwości przy współudziale uczniów i rodziców przygotowywała własne pomoce. Wyniki pracy koleżanki (sprawdziany władz nadrzędnych) były bardzo dobre. W ramach zpt dużo czasu poświęcała na kształtowanie umiejętności praktycznych (przydatnych w codziennym życiu) – gotowanie, szycie, naprawa prostych urządzeń elektrycznych, oprawa książek i wiele innych.

Ponadto koleżanka aktywnie uczestniczyła w pracach społecznych. Organizacja PCK pod jej kierunkiem działała prężnie. W ramach tej organizacji prowadziła szkolenia, przeprowadzała kontrole sanitarne klas, udzielała pierwszej pomocy, prowadziła zbiórki pieniężne na cele charytatywne. Była ławnikiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim członkiem zarządu Ogniska ZNP w Latowiczu. Za swój trud otrzymała:

- Nagrodę Dyrektora Szkoły (trzykrotnie),
- Nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania (dwukrotnie),
- Nagrodę Ministra Oświaty i Wychowania.

Elżbieta Piłatkowska

córka Jana, z domu Okrzejska urodzona w 1939 roku w Jeruzalu powiat Mińsk Mazowiecki.

Koleżanka po ukończeniu Liceum Pedagogicznego w Grodzisku Mazowieckim podjęła pracę w zawodzie nauczycielskim. Od 1956 roku do 1963 pracowała w Rudzienku koło Dobrego. Od 1964 roku do chwili przejścia na emeryturę pracowała w Szkole Podstawowej w Wielgolesie. W tej ostatniej prowadziła zajęcia w klasach I – III i uczyła języka rosyjskiego. Cały czas podnosiła swoje kwalifikacje zawodowe. W 1974 roku ukończyła kurs dla nauczycieli klas I – III organizowany przez IKN i BO w Warszawie. Na bieżąco śledziła wykłady NURTU. Systematycznie czytała czasopisma zawodowe, a wiedzę zawartą na łamach tych czasopism wykorzystywała w codziennej pracy. Wykorzystywała także audycje radiowe, telewizyjne i przezrocza.

Prowadziła lekcje koleżeńskie dla zespołu samokształceniowego na szczeblu gminy. Dysponowała bogatym warsztatem pracy przygotowanym we własnym zakresie – plansze, teczki tematyczne, ilustracje, rozsypanki wyrazowe, liczmany i wiele innych. Dekoracje klas, w których koleżanka prowadziła zajęcia były zawsze estetyczne i przemyślane. Zazwyczaj dekoracje te były odzwierciedleniem pracy nauczyciela i uczniów. W sposób taktowny i wyczerpujący przekazywała uwagi rodzicom dotyczące jej wychowanków.

Osiągała bardzo dobre wyniki w nauce. Prowadziła z maluchami zespół taneczny. Z języka rosyjskiego uczniowie przygotowywani przez koleżankę dwukrotnie zajęli drugie miejsce na eliminacjach powiatowych.

Przez piętnaście lat koleżanka współpracowała z miejscowym Komitetem Rodzicielskim – pomagała przy organizowaniu imprez dochodowych na rzecz szkoły. Przez dwie kadencje była członkiem Kolegium Orzekającego Urzędu Powiatowego w Mińsku Mazowieckim z ramienia ZNP w Latowiczu. Dwadzieścia dwa lata była opiekunem Spółdzielni Uczniowskiej w miejscowej szkole. Za swoją sumienną, systematyczną pracę otrzymała Złotą Odznakę Spółdzielcy. „Sklepik” był zawsze zaopatrzone w przybory szkolne i pieczywo.

Za swoją pracę koleżanka otrzymała dwukrotnie Nagrodę Inspektora Oświaty i raz Nagrodę Dyrektora Szkoły.

W codziennej pracy pedagogicznej cechowała ją zadziwiająca cierpliwość, wyjątkowo serdeczny stosunek do uczniów. Była osobą skromną i uczynną.

Anna Zawilińska

z domu Zalewska, urodzona 1920 roku w Rudzienku koło Kołbieli powiat Mińsk Maz.

Koleżanka podjęła pracę w zawodzie nauczycielskim w 1947 roku w Grzebowilku. Wtedy miała ukończone zaledwie siedem klas szkoły podstawowej. Wykształcenie pedagogiczne zdobyła zaocznie w Siedlcach w IKN w 1954 roku. Od 1952 roku do przejścia na emeryturę pracowała w Szkole Podstawowej w Wielgolesie.

Uczyła historii i języka polskiego. Sumienna, zdyscyplinowana, pracowita osiągała dobre wyniki w nauczaniu. Skrupulatnie gromadziła pomoce naukowe (szczególnie z historii). Na lekcjach historii nawiązywała do wydarzeń, jakie miały miejsce w Wielgolesie i jego okolicach. W szczególny sposób eksponowała działania AK na terenie powiatu mińskiego. Organizowała wycieczki do miejsc pamięci narodowej, a także spotkania młodzieży z działaczami ruchu oporu, przygotowywała wieczory poezji patriotycznej.

Współpraca koleżanki z rodzicami zasługiwała na szczególne wyróżnienie. Jej kontakty nie kończyły się na spotkaniach w szkole. Odwiedzała wychowanków w domach rodzinnych. Doskonale знаła atmosferę wychowawczą i sytuację materialną podopiecznych. Gdzie było potrzeba spieszyła z pomocą, służyła radą.

Przez dwadzieścia lat w gminie Wielgolas pełniła funkcję opiekuna społecznego. Szereg lat była kuratorem dla nieletnich z ramienia Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Dzięki niej powstało Koło Gospodyń Wiejskich w Wielgolesie. Długi czas przewodniczyła tej organizacji. Wraz z innymi członkiniami KGW organizowała wyjazdy do kina, teatru, organizowała też wycieczki związane z pracą zawodową kobiet. Koleżanka na szeroką skalę prowadziła działalność społeczną. Zarówno z dziećmi szkolnymi jak i młodzieżą wiejską i dorosłymi przygotowywała tak zwane „teatryki amatorskie”. Przedstawienia przygotowywane pod okiem koleżanki, uświetniały uroczystości szkolne, imprezy gminne, a także zasilaty konto Komitetu rodzicielskiego przy tutejszej szkole.

Prowadziła koło TPD. Rok rocznie organizowała dziecińce dla maluchów. Jej działalność była wysoko ceniona przez władze TPD, w nagrodę otrzymywała dla dzieci z rodzin ubogich po kilka miejsc na kolonie w mieście.

Przez trzy kadencje pełniła funkcję skarbnika w Ognisku ZNP Wielgolas. Ani czasu, ani sił nie szczędziła tak na wywiązywanie się z obowiązków w pracy zawodowej, jak i społecznej. Darzyło ją szacunkiem miejscowe społeczeństwo, cieszyła się uznaniem wśród uczniów.

Za pracę zawodową dwukrotnie otrzymała Nagrodę Kuratora i dwukrotnie Nagrodę Inspektora.

Ewa Wardzyńska

córka Zygmunta, z domu Bogdanowicz, urodzona 14 sierpnia 1951 roku w Helenowie Nowym powiat Garwolin.

W 1970 roku ukończyła Liceum Pedagogiczne w Mławie. W 1987 roku ukończyła studium przedmiotowo - metodyczne z historii. Rozpoczęła studia polonistyczne w Lublinie. Sytuacja materialna i rodzinna zmusiła ją do przerwania tych studiów.

W 1970 roku rozpoczęła pracę w zawodzie nauczycielskim w Kępie Celejowskiej powiat Garwolin. Tam pracowała w klasach I – III do 1981 roku. W 1981 roku przeniosła się do Szkoły Podstawowej w Wielgolesie powiat Mińsk Mazowiecki, gdzie pracowała do chwili przejścia na emeryturę w roku 1997. W Wielgolesie uczyła historii. Swoją wiedzę, doświadczeniem i stosowaniem ciekawych form pracy potrafiła zainteresować uczniów przedmiotem. Gromadziła czasopisma przedmiotowe i materiały źródłowe. W trakcie zajęć wykorzystywała literaturę popularno – naukową dotyczącą omawianych zagadnień. Zorganizowała Kącik Pamięci Narodowej i ciągle go wzbogacała. Organizowała spotkania z zasłużonymi ludźmi, organizowała wycieczki bliższe dalsze w celu przybliżenia uczniom miejsc pamięci narodowej: Stoczek Łukowski (powstanie listopadowe), Latowicz (odbicie więźniów AK z rąk okupantów), Kozłów (powstanie styczniowe), Muzeum Kleberga w Kocku i wiele innych.

Chętnie brała udział w pracach społecznie – użytecznych na rzecz szkoły i środowiska. Sumiennie przygotowywała apele i uroczystości szkolne. Była ławnikiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, Społecznym Kuratorem Sądowym w Garwolinie.

Pogodna, koleżeńska optymistka, była lubiana przez uczniów i grono pedagogiczne. Za swoją pracę trzykrotnie otrzymała Nagrodę Dyrektora Szkoły.

Wanda Chwesiuk

córka Stanisława, z domu Całka urodzona 30 września 1942 roku w Kamionce powiat Mińsk Mazowiecki.

Szkołę podstawową ukończyła w Wielgolesie, Liceum Pedagogiczne w Siennicy (1961). Po otrzymaniu świadectwa dojrzałości tegoż liceum pracowała, jako nauczycielka w Szkole Podstawowej w Ceranowie(1961 – 1963), następnie w Dzierzbach (1963 – 1984). Od roku 1984 do przejścia na emeryturę (1990) uczyła w Szkole Podstawowej w Wielgolesie.

W trakcie pracy zawodowej pogłębiała swoją wiedzę. W 1964 roku ukończyła Zaoczne Studium Nauczycielskie w Warszawie o kierunku zajęcia praktyczno – techniczne i wychowanie plastyczne. W 1982 roku uzyskała kwalifikacje równorzędne wyższym studiom zawodowym w zakresie nauczania początkowego.

Wyniki dydaktyczno – wychowawcze klas prowadzonych przez koleżankę były dobre. Wiele czasu poświęcała na organizowanie klasopracowni. Wykonywała szereg pomocy naukowych we własnym zakresie. Długo lata prowadziła drużynę zuchową. Na tym odcinku miała również sukcesy. Wyróżnienia, pochwały to zapłata za pracę z Zuchami. Swoją wiedzę dzieliła się z innymi – prowadziła zajęcia pokazowe. Kilkakrotnie zdobyła wyróżnienie na festiwalach piosenki zuchowej. Szczególnie ciekawie przygotowywała uroczystości szkolne.

Przez cały okres swojej kariery zawodowej należała do ZNP. Aktywnie uczestniczyła w zebraniach szkoleniowych organizowanych przez ten związek.

Wanda Chwesiuk za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej otrzymała wiele nagród i wyróżnień. Otrzymała Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Zasługi dla ZHP, Nagroda Ministra Oświaty i Wychowania, Dyplom Harcmistrza PL, Nagrody Gminnego Dyrektora Szkół i Inspektora Oświaty, dodatek specjalny dla nauczycieli wyróżniających się

Maria Krupa

córka Władysława, z domu Prasula urodzona 3 sierpnia 1947 roku w Woli Żakowskiej powiat Mińsk Mazowiecki.

Szkołę podstawową ukończyła w Żakowie, Liceum Ogólnokształcące w Mińsku Maz. (1965), Studium Nauczycielskie o kierunku matematyka w Warszawie w roku 1967.

Dwa lata pracowała w Szkole Podstawowej w Cygance, pozostałe 28 lat w Szkole Podstawowej w Wielgolesie. Przez 30 lat pracy była członkiem ZNP. Na emeryturę przeszła w 1998 roku.

W toku pracy zawodowej uzupełniała swoje kwalifikacje i ukończyła kurs przygotowujący do nauczania matematyki organizowany przez IKN Rembertów (1979), studium przedmiotowo – metodyczne o kierunku matematyka dla klas VII i VIII (1982), warsztaty przedmiotowo – metodyczne z matematyki organizowane przez Wojewódzki Ośrodek Metodyczny w Siedlcach (1989).

Swoją wiedzę i doświadczeniem chętnie dzieliła się z młodszymi koleżankami – prowadziła szereg lekcji otwartych dla nauczycieli z gminy i regionu. Osiągała dobre wyniki z matematyki, bo właśnie tego przedmiotu uczyła w klasach IV – VIII. Systematycznie i dogłębnie realizowała program. W procesie nauczania starała się różnicować zadania, dostosowując je do możliwości uczniów. Dużo troski wykazywała o uczniów słabszych. Ze zdolnymi prowadziła społecznie jedną godzinę tygodniowo. Oceniała uczniów obiektywnie. Jako wychowawczyni klas starszych organizowała wycieczki do szkół ponad podstawowych i zakładów pracy. Wzorowo kierowała pracą Samorządu Uczniowskiego i drużyną zuchów. Przez szereg lat troszczyła się o zaopatrzenie uczniów w podręczniki szkolne. Na tym odcinku wykazała wiele inicjatywy. W stosunku do koleżanek z pracy, do uczniów na lekcji i poza lekcjami, do rodziców była bardzo serdeczna i szczerą.

Za swoją pracę otrzymała trzykrotnie Nagrodę Dyrektora Szkoły, dwukrotnie Nagrodę Inspektora i jedną Nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania.

Stanisława Baranowska

córka Jana, z domu Stosio urodzona 19 marca 1949 roku w Oleksiance powiat Mińsk Mazowiecki.

Szkołę Podstawową ukończyła w Latowiczu, Liceum Ogólnokształcące w Mrozach (1967), SN o kierunku zajęcia praktyczno – techniczne i wychowanie plastyczne w Siedlcach (1969).

Pracowała cały czas w szkołach podstawowych powiatu Mińsk Mazowiecki: w Lalinach 1969 –1973, w Iwowie 1973 – 1977 i w Wielgolesie 1977 – 1998 (do przejścia na emeryturę). Od 1969 roku była członkiem ZNP. Zgodnie z kierunkiem studium nauczycielskiego prowadziła zajęcia praktyczno – techniczne i wychowanie plastyczne. Przez szereg lat pełniła funkcję kierownika świetlicy.

Jako kierownik świetlicy (mimo trudnych warunków lokalowych – skromna stołówka, ciasna kuchnia) dbała o estetykę. Wszędzie i zawsze było czysto, wszędzie panował ład i porządek, pomieszczenia były pomysłowo udekorowane. Czuwała nad pracą personelu kuchennego, solidnie prowadziła rozliczenia finansowe.

W ramach zajęć świetlicowych przygotowywała bogaty repertuar na uroczystości szkolne, pomagała uczniom słabszym w nauce wyjaśniając tematy i całe partie materiału sprawiające im trudności. Dekoracje korytarza, (za które była odpowiedzialna) i świetlicy były przemyślane, na wysokim poziomie artystycznym.

Lekcje wychowania plastycznego i zajęć praktycznych przygotowywała bardzo starannie. Umiała zmobilizować dzieci do pracy, zainteresować przedmiotem. Rozbudzała wrażliwość estetyczną. Samodzielnie przygotowywała pomoce potrzebne do lekcji i zajęć świetlicowych – wzbogacała swój warsztat pracy.

Za swoją pracę dydaktyczną i wychowawczą otrzymała czterokrotnie Nagrodę Dyrektora Szkoły, jedną Nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania.

Melania Borucińska

córka Stanisława, z domu Goska, urodzona 25 października 1931 roku. w Kamionce powiat Mińsk Mazowiecki.

Szkołę podstawową ukończyła w Wielgolesie, liceum pedagogiczne w Gostyninie w 1952 roku. W tym też roku podjęła pracę w zawodzie nauczycielskim. Los rzucił ją do sześcioklasowej szkoły z klasami łączonymi w Porębach Nowych. Władze oświatowe powierzyły jej funkcję kierownika tej placówki. Po trzech latach na własną prośbę przeniosła się do Szkoły Podstawowej w Kiczkach, gdzie również była kierownikiem szkoły. Tu przepracowała 13 lat. W latach 1969 – 1990 pracowała w Szkole Podstawowej w Wielgolesie, jako dyrektor tejże placówki.

W międzyczasie koleżanka uzupełniała swoją wiedzę i podnosiła kwalifikacje:

1959 rok – ukończyła kurs bibliotekarzy I stopnia w Otwocku,

1963 rok – ukończyła SN o kierunku filologia polska,

1972 rok – ukończyła kurs języka polskiego w Wołominie,

1977 rok – ukończyła studia równorzędne wyższym studiom zawodowym o kierunku filologia polska,

1979 rok – ukończyła kurs organizowany przez IKN w Rembertowie, na którym zapoznała się z elementami organizacji, zarządzania oraz metodologią badań pedagogicznych.

W teczce akt osobowych znajduje się wysoka ocena pracy koleżanki, jako dyrektora szkoły wystawiona trzykrotnie przez władze nadzorujące pracę placówki. W szkole, w której koleżanka była dyrektorem było bardzo dużo pomocy dydaktycznych i sprzętu (klasopracownie: języka polskiego, fizyki, chemii, biologii, klas I – III). W szkole założyła centralne ogrzewanie, doprowadziła wodę bieżącą, a także zadbała o wykonanie ogrodzenia wokół placu. Zorganizowała świetlicę z dożywianiem. Właściwie organizowała, inspirowała i koordynowała pracę rady pedagogicznej. Jednocześnie utrzymywała atmosferę zrozumienia i zaufania. W ramach kontaktów z rodzicami przeprowadzane były spotkania szkoleniowe i zebrania uatrakcyjniane występami artystycznymi młodzieży.

Uczyła języka polskiego w klasach V – VIII. Lekcje organizowała wzorowo pod względem metodycznym i rzeczowym. Prawidłowo wykorzystywała środki dydaktyczne, umiejętnie stosowała różne formy aktywizujące uczniów do samodzielnej pracy. Przez szereg lat prowadziła zespół samokształceniowy z języka polskiego w gminie Latowicz. Dzieliła się swoją wiedzą z koleżankami. Jej wychowankowie kilkakrotnie zwyciężali w gminnych konkursach przedmiotowych z języka polskiego.

Od chwili podjęcia pracy w zawodzie była członkiem ZNP. Przez 25 lat pełniła funkcję kierownika szkolenia teoretyczno – pedagogicznego w ogniskach ZNP (ogniska gminne w Dobrem, Cegłowie, Latowiczu). Na szczególną uwagę zasługuje praca koleżanki ze społecznością lokalną w Kiczkach. Z jej inicjatywy zakupiono do szkoły telewizor (jedyny, pierwszy we wsi), przed którym mieszkańcy spędzali długie zimowe wieczory. Z dorosłymi mieszkańcami Kiczek organizowała amatorski zespół teatralny, którego występy podziwiali Kiczkowiaci i mieszkańcy okolicznych wiosek (Kamionki, Skupia, Mieni, Iwowego). Koleżanka prowadziła kursy dla dorosłych w zakresie szkoły podstawowej. Przez trzy kadencje była członkiem Gminnej Rady Narodowej w Latowiczu,

równocześnie przewodniczyła Komisji Oświaty i Wychowania. Dzięki staraniom Koleżanki przy pomocy ówczesnego pracownika władz oświatowych Tadeusza Wójcika i przewodniczącego Komitetu Rodzicielskiego Romana Ptasińskiego we wsi Wielgolas powstał Wiejski Ośrodek Zdrowia.

Za swoją długoletnią pracę pedagogiczną i społeczną otrzymała dwa razy Pierwszą Nagrodę Ministra Oświaty i Wychowania, wiele nagród niższego stopnia oraz szereg odznaczeń – Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka ZNP, Medal 30 i 40 lecie Polski Ludowej, Odznakę Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, Zasłużonego Działacza Frontu Jedności Narodu, Odznakę za Zasługi dla Województwa Siedleckiego, list pochwalny za aktywny udział w pracy Komitetu Kontroli Społecznej.

Bibliografie nauczycieli, którzy odeszli na emeryturę ze Szkoły Podstawowej w Wielgolesie w latach 1980 – 2000.

Baranowska Stanisława

Biaduń Halina

Borucińska Melania

Boruciński Mieczysław

Chwesiuk Wanda

Krupa Maria

Piłatkowska Elżbieta

Sabak Jadwiga

Wardzyńska Ewa

Zawilińska Anna

Bibliografie opracowała Agnieszka Luba – Nauczycielka z Zespołu Szkół w Wielgolesie przy współudziale byłej dyrektor szkoły pani Melanii Borucińskiej. Materiały źródłowe udostępniła dyrektor Zespołu Szkół w Wielgolesie pani Roma Piłatkowska oraz pracownik Urzędu Gminy w Latowiczu pani Wiesława Proczka.